

[Formanden]

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til indenrigsministeren for redegørelsen om Danmarks udlændinge. Den kommer ind på en række emner, som kræver en nøjere overvejelse.

Den stigning, vi har set i antallet af asylansøgere i den sidste tid, afspejler naturligvis den stigende ufred i lande i vores umiddelbare nærhed. Ligesom vi på nationalt plan har en fordelingspolitik, som sikrer alle en værdig tilværelse, må vi i en stadig mindre verden også påtage os vores del af det internationale ansvar og give andre del i vores tryghed, for hvad er ellers vores eget velfærd værd?

I sin redegørelse om Danmarks udlændinge peger indenrigsministeren på en række punkter, hvor hjælp bør koncentrerer for at udnytte ressourcerne bedst muligt til at hjælpe udlændingene med et reelt og et akut behov for hjælp.

Ministeren peger bl.a. på, at der bør ydes mere hjælp i nærområderne. Det er vel også netop her, der er mulighed for at give den midlertidige hjælp, som de pågældende har behov for, indtil forholdene i deres hjemområder har bedret sig så meget, at det igen er muligt at opholde sig sikkert dér.

CD støtter derfor tanken om, at der bør ydes en øget indsats i konfliktens nærhed, fordi vi tror på, at effekten heraf vil være betydelig. En hjælpeindsats i konfliktens nærområde kan muligvis nedbringe det totale antal af flygtninge, men flygtninge, som kommer til landets grænser og anmoder om asyl, vil nok stadig forekomme. Vi må derfor fortsat leve op til vores internationale og konventionsmæssige forpligtelser til at hjælpe flygtninge.

Forpligtelsen betyder, at vi skal hjælpe mennesker, som ikke kan vende tilbage til deres hjemland, fordi de er forfulgt af politiske eller religiøse årsager. De ressourcer, som vi sætter ind på sagen, må bruges for de personer, som virkelig har behov for beskyttelse. Personer uden dette behov må – sådan som det også sker – afvises så hurtigt som muligt. De åbenbart grundløse kan ofte afvises allerede ved grænsen, og mange andre kan afvises efter en kort asylbehandling.

Der er netop i dag oplysninger i aviserne om, at mange af de eks-jugoslaver, som søger asyl i Danmark, har opholdt sig i længere tid i andre sikre lande, før de kom hertil. Vi må selvfølgelig sikre, at de personer, som vi giver asyl her, er de personer, som virkelig har et behov for beskyttelse.

CD vil gerne medvirke til en drøftelse af, hvordan det undgås, at ressourcerne bruges på personer, der kommer fra andre sikre lande.

Det er vigtigt både for de personer, som skal blive i landet, og de personer, som ikke kan opnå asyl, at der sker en hurtig sagsbehandling, så de i så kort tid som muligt lever i uvished om deres fremtidige skæbne, og således at de personer, som ikke skal forblive i Danmark, ikke opnår at opbygge et tilhørsforhold på et falsk grundlag. En hurtigere sagsbehandling må naturligvis ikke gå på kompromis med sagsligheden, og en asylansøgning må derfor først afvises, når der er fuldstændig sikkerhed for, at personen ikke sendes tilbage til en usikker skæbne på grund af politiske, religiøse eller racemæssige forhold. Under den nødvendige sagsbehandlingstid må der sikres asylansøgeren så gode og trygge forhold som muligt.

Men det er klart, at når hele indkvarteringsapparatet ikke er gearet til at modtage så mange personer, som der er kommet i det seneste års tid, må vi klare det så godt, som forholdene tillader det. Indretningen af flygtningelandsbyer kan forhåbentlig løse nogle af de øjeblikkelige problemer, og vi bør hele tiden følge udviklingen for at se, om der er den nødvendige kapacitet.

Ved bedømmelsen af, hvem der skal gives opholdstilladelse, må man naturligvis tage hensyn til, hvem der har det største behov for den beskyttelse, vi kan give. CD har længe været af den opfattelse, at børn og unge har et behov for særlig behandling, og har derfor arbejdet på at få indføjet retningslinier for, hvordan der inden for udlændingelovens rammer kan tages hensyn til børn og unge, som har et særligt behov for omsorg og beskyttelse.

Med de retningslinier, som nu foreligger, tror jeg, at vi kan undgå de groteske situationer, som vi tidligere har oplevet, hvor mindreårige på flugt fra krig og forfølgelse har været kastebold mellem landene, og hvor den beskyttelse, der er blevet ydet, har været i landenes fængsler.